

[Miljøministeren]

Forslag til lov om ændring af lov om sommerhuse og camping m.v.

(Lovforslag nr. L 147).

I forbindelse med 1. behandling i november 1982 af det private lovforslag om helårsbeboelsesret (lovforslag nr. L 48) oplyste jeg, at regeringen havde besluttet at fremsætte et lovforslag, der skulle give kommunerne bedre mulighed for at styre udviklingen i sommerhusområderne. Det er dette lovforslag, som nu fremsættes.

Baggrunden for lovforslaget er en henvendelse fra en række nordsjællandske kommuner om bedre mulighed for at hindre en tiltagende ulovlig bosætning i sommerhusområderne, som truer med at slå kommunernes planlægning i stykker, fordi kommunerne er forpligtet til at yde de ulovligt boende samme service som kommunens andre beboere.

Kommunerne finder situationen uholdbar og ønsker at få bedre mulighed for at håndhæve sommerhuslovens bestemmelser om helårsbeboelse. Jeg har derfor fundet det rimeligt at imødekomme kommunernes ønsker.

Forslaget tilsigter dels at hindre fremtidig etablering af ulovlig helårsbeboelse i sommerhusområder, dels på længere sigt at afvikle den eksisterende helårsbeboelse.

I sommerhusudvalgets betænkning er der stillet forslag om, at der ikke fremtidig skulle være mulighed for at få tilladelse til helårsbeboelse. Der er ligeledes stillet forslag om udarbejdelse af afviklingsplaner for den eksisterende ulovlige helårsbeboelse.

Jeg har fundet sommerhusudvalgets forslag for restriktivt.

Efter det lovforslag, der fremsættes, skal det fortsat ikke være tilladt at bo hele året i sommerhusområderne, men der vil stadig være mulighed for i særlige tilfælde at opnå tilladelse hertil.

Af hensyn til de mennesker, der i dag bor ulovligt i deres sommerhuse, fastsætter forslaget en overgangsordning. Denne ordning indebærer, at disse mennesker vil kunne ansøge om dispensation til at blive boende. Jeg lægger megen vægt på, at der ved behandlingen af disse ansøgninger tages vidtstrakte menneskelige hensyn. Forslaget åbner således mulighed for, at der i disse sager kan meddeles livsvarige dispensationer. Datoen for lovforslagets fremsættelse fastsættes som skæringsdato for denne overgangsordning.

Kommunerne har ikke fundet de nugældende håndhævelsesregler brugbare i praksis, da sommerhusloven ikke indeholder særlige sanktionsbestemmelser. For at afhjælpe dette rummer forslaget derfor regler om bødestraf og tvangsbøder.

Som noget grundlæggende i lovforslaget henlægges administrationen af bestemmelserne i forslaget til kommunerne. Således henlægges afgørelser efter sommerhuslovens §§ 7, 7 a og 7 b og lovforslagets § 3 til kommunerne tillige med tilsynet med overholdelsen af bestemmelserne.

Efter den gældende ordning træffer planstyrelsen og miljøministeren afgørelse efter sommerhuslovens §§ 7 og 7 a. Lovforslaget indebærer, at den hidtidige centrale styring på dette område bortfalder.

Kommunernes afgørelser efter § 7 foreslås gjort endelige. Afgørelser om helårsbeboelser skal derimod kunne indbringes for miljøankenævnet, der er et uafhængigt, domstolslignende organ. Ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn har jeg fundet det væsentligt, at disse afgørelser, der griber så dybt ind i det enkelte menneskes tilværelse, skal kunne efterprøves af et domstolslignende organ. Det er på denne baggrund, at miljøankenævnet foreslås gjort til ankeinstans.

Som nævnt skal der ikke fremtidig ske nogen central styring af administrationen af de omhandlede bestemmelser, men der er i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser redegjort for, hvilke hensyn kommunerne bør administrere efter.

Kommunerne skal påse, at lovforslagets bestemmelser overholdes. Heri ligger, at kommunerne dels skal føre tilsyn, dels søge eventuelle lovovertrædelser bragt til ophør, om fornødent ved indgivelse af politianmeldelse.

De forventede merudgifter, der er af beskeden størrelse, vil blive afholdt inden for givne bevillinger ved en omprioritering.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofod):

Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme.

[Landbrugsministeren]

(Lovforslag nr. L 149).

Med forslaget foreslås der tilvejebragt mulighed for at lempe kravet om jordbrug som væsentligste erhverv i landbrugslovens § 16, jfr. § 18 b, stk. 2, som fastlagt i bekendtgørelse nr. 642 af 15. december 1978, således at erhververen af en landbrugsejendom ved arbejde uden for bedriften kan oppebære en årsarbejdsindtægt svarende til 75 pct. af den sammenlignelige indkomst i henhold til moderniseringsloven.

Den foreslåede lempelse forudsættes kun at skulle gælde for en forsøgsperiode i 3 år, nemlig årene 1983, 1984 og 1985.

Samtidig er det hensigten ligeledes som et forsøg i årene 1983-85 at lempe de uddannelseskrav, der er fastsat i henhold til landbrugslovens § 16, stk. 1, nr. 5, således at der i de nævnte år etableres adgang til at erhverve en landbrugsejendom, også når man har været beskæftiget som arbejdstager ved praktisk jordbrug i mindst 3 år efter det 18. år inden for de sidste 20 år, og når man selvstændigt har drevet en jordbrugsbedrift som ejer eller forpagter i mindst 4 år inden for de sidste 20 år.

Gennemførelsen af lovforslaget medfører ikke statslige merudgifter.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til tingets velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Lovforslag nr. L 150).

Lovforslaget er udarbejdet efter de samme retningslinjer som det forslag, jeg fremsatte for folketinget den 6. oktober 1982, og som blev vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 28. oktober 1982. Det nu fremsatte lovforslag omfatter i alt 580 personer.

I lighed med tidligere år er det min hensigt senere i folketingsåret at fremsætte forslag om meddelelse af dansk indfødsret til yderligere et antal personer.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige og hurtige behandling.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg skal herved tillade mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amiskommuner.

(Lovforslag nr. L 151).

Forslag til lov om ændring af lov om statshospitalernes overførelse til amtskommunerne, lov om hovedstadsområdets kollektive personbefordring og merværdiafgiftsloven. (Ændret tilskudsregulering).

(Lovforslag nr. L 152).

Gennem 1970ernes omlægning fra refusioner til bloktilskud er der opnået en regional balance i den kommunale økonomi, som har været en afgørende forudsætning for den decentralisering, vi har gennemført. Regeringen ønsker med det førstnævnte lovforslag at gøre det muligt at fastholde denne regionale balance også i en periode, hvor det kan blive nødvendigt at reducere statens tilskud til kommunerne.

Efter forslaget skal den udligning, der er opnået, fastholdes ved indførelsen af mellemkommunale udligningsordninger. Herefter vil statstilskuddet alene tjene til at regulere forholdet mellem statslige og kommunale byrder og fordeles, så det ikke påvirker udligningen, det vil sige, så det har samme skatteværdi overalt.

Forslaget har allerede været ganske indgående drøftet både i kommunale kredse og i pressen.

Denne debat har på mange måder været yderst frugtbar, men der har været en vis tendens til at begrænse sig til at diskutere midler. Diskussionen bliver hyppigt meget teknisk, hvilket vel ikke i sig selv er forkert, men det medfører let, at det, der er formålet med det tilskuds- og udligningssystem, vi har opbygget her i landet, fortoner sig noget. Det ser vi også, når debatten indskrænker sig til, at enkelte kommuner eller grupper af kommuner anskuer hele systemet i lys af, om det giver dem selv gevinst eller tab.

Der kan derfor være grund til at slå fast, at formålet med det kommunale tilskuds- og udligningssystem er at understøtte decentraliseringen af opgaver og beslutningskompetence ved at give hver kommune reel mulighed for selv at fastlægge sit serviceniveau, dog inden for rammerne af statens overordnede ansvar for den økonomiske politik.